

UCHWAŁA NR 17/2026
PAŃSTWOWEJ KOMISJI WYBORCZEJ
z dnia 12 stycznia 2026 r.

w sprawie sprawozdania partii politycznej KUKIZ15
o źródłach pozyskania środków finansowych w 2024 r.

Państwowa Komisja Wyborcza, na podstawie art. 38a ust. 1 pkt 3 w związku z ust. 1 pkt 2 lit. a i ust. 2 pkt 3, 4 i 7 ustawy z dnia 27 czerwca 1997 r. o partiach politycznych (Dz. U. z 2023 r. poz. 1215),

postanawia

odrzuć sprawozdanie partii politycznej KUKIZ15 o źródłach pozyskania środków finansowych, w tym o kredytach bankowych i warunkach ich uzyskania oraz o wydatkach poniesionych ze środków Funduszu Wyborczego w 2024 r. **z powodu** naruszenia art. 25 ust. 4a w związku z art. 25 ust. 1, art. 24 ust. 1, 7 i 8 ustawy o partiach politycznych.

Uzasadnienie

Partia polityczna KUKIZ15 (EwP 449) przedłożyła Państwowej Komisji Wyborczej sprawozdanie o źródłach pozyskania środków finansowych, w tym o kredytach bankowych i warunkach ich uzyskania oraz o wydatkach poniesionych ze środków Funduszu Wyborczego w 2024 r. z zachowaniem terminu określonego w art. 38 ust. 1 ustawy o partiach politycznych.

Sprawozdanie zostało sporządzone według wzoru określonego w załączniku do rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 27 września 2023 r. w sprawie sprawozdania o źródłach pozyskania środków finansowych (Dz. U. poz. 2076).

Żaden z uprawnionych podmiotów, wymienionych w art. 34a ust. 5 w związku z art. 38a ust. 1 ustawy o partiach politycznych, nie zgłosił zastrzeżeń do sprawozdania.

Państwowa Komisja Wyborcza, na podstawie przedłożonego sprawozdania oraz mając na uwadze to, że Partia nie udzieliła żadnych wyjaśnień na skierowane

do niej przez Komisję pytania i nie przesłała żadnych wymaganych załączników do sprawozdania, niezbędnych do przeprowadzenia jego badania stwierdziła, co następuje.

W sprawozdaniu o źródłach pozyskania środków finansowych, w tym o kredytach bankowych i warunkach ich uzyskania oraz o wydatkach poniesionych ze środków Funduszu Wyborczego w poprzednim roku kalendarzowym, partia polityczna KUKIZ15 wykazała, że w okresie sprawozdawczym nie pozyskała żadnych środków finansowych, ani wartości niepieniężnych, także na swój Fundusz Wyborczy. Natomiast w pozycjach 50, 51 i 57 sprawozdania wykazała, że wydatkowała 228,00 zł ze środków Funduszu Wyborczego na koszty bankowe.

Jak wynika jednak ze sprawozdania tej Partii za rok 2023, z historii rachunku bankowego Partii dołączonej do tego sprawozdania i co zostało potwierdzone w uchwale Nr 370/2024 Państwowej Komisji Wyborczej z dnia 28 października 2024 r. w sprawie sprawozdania partii politycznej KUKIZ15 o źródłach pozyskania środków finansowych w 2023 r., Partia w tamtym okresie sprawozdawczym pozyskała przychody w wysokości 3500,00 zł, które gromadziła na rachunku bankowym o nr 49 1160 2202 0000 0005 7636 0536 prowadzonym w Banku Millennium SA. W dniu 30 grudnia 2023 r. saldo tego rachunku wynosiło 3425,00 zł. Zatem na koniec 2023 r. Partia rachunek ten nadal posiadała. Nie przedstawiła ona żadnych dokumentów potwierdzających jego zamknięcie ani w roku 2023, ani 2024. Z uchwały też jednoznacznie wynika, że w 2023 r. Partia nie posiadała Funduszu Wyborczego.

Między innymi w związku z tymi wątpliwościami Państwowa Komisja Wyborcza, pismem z dnia 1 października 2025 r., ZKF.413.79.2025, zwróciła się do Partii z szeregiem pytań oraz z wezwaniem do przesłania kopii umowy jej rachunku bankowego oraz historii bankowej tego rachunku za cały 2024 r. (od 1 stycznia do 31 grudnia), lub do momentu zamknięcia rachunku – jeśli nastąpiło ono w 2024 r., tj. dokumentów wymaganych w załączniku nr 2 (Wykaz dokumentów, które należy dołączyć do sprawozdania o źródłach pozyskania środków finansowych, w tym o kredytach bankowych i warunkach ich uzyskania oraz o wydatkach poniesionych ze środków funduszu wyborczego w poprzednim roku kalendarzowym) do rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 27 września 2023 r. w sprawie sprawozdania o źródłach pozyskania środków finansowych. Zwróciła się w nim o wyjaśnienie także tego, czy w okresie sprawozdawczym Partia udzielała odpłatnie licencji na wykorzystanie jej symbolu graficznego przez podmioty trzecie;

czy dokonywała zakupów z terminem płatności wydłużonym do ponad 30 dni, co stanowiłoby naruszenie art. 24 ust. 1 ustawy o partiach politycznych, ponieważ oznaczałoby pozyskiwanie przez partię środków finansowych z kredytu kupieckiego, który nie jest wymienionym w tym przepisie dozwolonym źródłem majątku partii. Wezwała Partię także do udzielenia informacji, kto i środkami w jakiej wysokości finansował w 2024 r. stronę internetową (domenę, administrowanie stroną, jej prowadzenie) Partii - <http://kukiz15.org/>, na jakich zasadach Partia korzystała w okresie sprawozdawczym z lokalu przy ulicy Szwedzkiej w Zamościu, czy Partia ponosiła koszty jego najmu oraz mediów niezbędnych do korzystania z niego, czy też były one świadczone Partii w ramach wartości niepieniężnych, w jakim zakresie lokal ten był wykorzystywany przez Partię i czy ewentualnie generowało to koszty, a jeśli tak, to w jakiej wysokości i kto je ponosił – jeśli natomiast udostępnienie lokalu stanowiło wartość niepieniężną przekazaną Partii, Komisja zwróciła się o wskazanie wartości tych korzyści i tego, kto je świadczył na rzecz Partii, czy Partia odbywała w 2024 r. zebrania jej jednostek organizacyjnych i organów oraz czy ewentualne spotkania generowały koszty, a jeśli tak to jakie to były koszty i kto je ponosił, czy wykonywała w 2024 r. działalność polegającą np. na prowadzeniu korespondencji, drukowaniu materiałów itp., a jeśli tak, to jakie były koszty tej działalności i kto je ponosił.

Pismo to zostało wysłane w dniu 2 października 2025 r. przesyłką poleconą za potwierdzeniem odbioru na adres siedziby Partii widniejący w <https://bip.warszawa.so.gov.pl/rejestr-partii/1904/470/kukiz15> oraz drogą elektroniczną na adres mailowy Prezesa Partii. Jak wynika z pocztowego śledzenia przesyłek zostało ono po raz pierwszy awizowane 3 października 2025r., a ponownie 13 października 2025 r. Nie zostało jednak odebrane przez Partię i w dniu 28 października 2025 r. zostało odebrane przez jego nadawcę. Natomiast pismo wysłane drogą elektroniczną zostało doręczone Adresatowi w dniu 2 października 2025 r. o godzinie 12.58. Partia nie udzieliła jednak na nie żadnej odpowiedzi i nie przesłała wymaganych dokumentów.

Państwowa Komisja Wyborcza zaznacza poza tym, że ze strony internetowej Partii wynika, że adresem korespondencyjnym Partii była ul. Sienna w Warszawie, a zatem adres inny niż wskazany w Ewidencji Partii Politycznych oraz, że Partia posiadała inspektora danych. Z rejestru umów zamieszczonego na stronie internetowej Partii (ale nie na jej stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej, albowiem na <https://www.gov.pl/web/bip> Partia nie widnieje), który pozostaje pusty, nie wynika

natomiast by Partia podpisała jakiekolwiek umowy na świadczenie wskazanych wyżej usług na jej rzecz. Ze sprawozdania Partii za 2024 r. wynika także, iż Partia w okresie sprawozdawczym utworzyła Fundusz Wyborczy oraz otworzyła jego rachunek bankowy, skoro wykazała koszty jego prowadzenia w kwocie 228,00 zł. Partia nie powiadomiła jednak Państwowej Komisji Wyborczej ani o utworzeniu w 2024 r. jej Funduszu Wyborczego, ani o otwarciu jego rachunku bankowego. Żadnych dokumentów finansowych nie dołączyła także do jej sprawozdania. Nie wypełniła także pozycji 7-9 dotyczących danych Pełnomocnika Finansowego Funduszu Wyborczego.

Państwowa Komisja Wyborcza podkreśla, że zachowując najwyższe standardy szczegółowej analizy podjęła działania w celu umożliwienia Partii wyjaśnienia wątpliwości związanych z jej finansowaniem w 2024 r. oraz wskazania dokumentów potwierdzających zgodność jej finansowania z przepisami ustawy o partiach politycznych, a zatem zapewnienia Partii możliwości potwierdzenia tego, że w 2024 r. pozyskiwała środki zgodnie z prawem.

Partia nie udzieliła jednak żadnych odpowiedzi i nie przesłała żadnych dokumentów. Potwierdziła tym jednoznacznie, że w okresie sprawozdawczym pozyskiwała swój majątek (środki finansowe, jak i wartości niepieniężne) ze źródeł niedozwolonych, tj. innych niż określone w art. 24 ust. 1 ustawy o partiach politycznych oraz innych niż z kredytów bankowych, o których mowa jest w art. 24 ust. 7 tego aktu prawnego, że pozyskane środki finansowe gromadziła poza rachunkiem bankowym, czyli z naruszeniem art. 24 ust. 8 ustawy o partiach politycznych, a także niezgodnie z jej art. 25 ust. 4a w związku z ust. 1, co oznacza, że przyjęła wartości niepieniężne od podmiotów niebędących obywatelami polskimi mającymi stałe miejsce zamieszkania na terenie Rzeczypospolitej Polskiej. Zachodzi także domniemanie, że Partia pozyskała środki finansowe Funduszu Wyborczego niezgodnie z art. 36 ust. 1 ustawy o partiach politycznych.

Uzasadnione i racjonalne jest w tym przypadku domniemanie, że Partia KUKIZ15 nie udzieliła odpowiedzi i nie dołączyła odpowiednich dokumentów, albowiem z jej dokumentacji finansowej jednoznacznie wynikało, że w 2024 r. naruszyła ona przepisy ustawy o partiach politycznych w zakresie uzasadniającym odrzucenie jej sprawozdania finansowego za ten okres sprawozdawczy.

Jak wynika z orzecznictwa Sądu Najwyższego, jeżeli Partia nie uzyskała żadnych środków z niedozwolonych źródeł, to nic nie stało na przeszkodzie złożeniu stosownych wyjaśnień i dowodów w sprawie wykazujących i potwierdzających

legalność jej finansowania. Partia nie udzieliła takich odpowiedzi na zadane jej pytania, jak i nie przedstawiła niezbędnych dowodów w tych sprawach (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 22 września 2008 r., III SW 7/08). Co więcej, Sąd Najwyższy wskazał, że nie tylko nieudzielenie w ogóle wyjaśnień na pytania kierowane do partii przez Państwową Komisję Wyborczą, ale także ich udzielenie, ale w sposób niepozwalający na stwierdzenie, że jej gospodarka finansowa prowadzona była zgodnie z prawem, uprawnia przyjęcie domniemania, że partia to prawo naruszyła, szczególnie jeśli wskazują na to inne dokumenty załączone do sprawozdania. W przypadku Partii KUKIZ15 właśnie na to wskazuje zestawienie złożonego przez Partię „zerowego” sprawozdania za 2024 r. z danymi wynikającymi z jej sprawozdania za 2023 r. oraz z załączonymi do niego dokumentami finansowymi.

W kolejnym postanowieniu Sąd Najwyższy stwierdził wręcz, że brak wyjaśnienia niezgodności finansowych przez komitet wyborczy (analogicznie – przez partię polityczną) rodzi domniemanie faktyczne dokonania naruszeń prawa skutkujących odrzuceniem sprawozdania finansowego (por. postanowienie z 14 października 2008 r., III SW 10/08).

Naruszenie przez Partię art. 24 ust. 1 i 7 ustawy o partiach politycznych, tj. przyjmowanie przez nią lub pozyskiwanie środków ze źródeł niedozwolonych, czyli innych niż składki członkowskie, darowizny, spadki, zapisy, dochody z majątku oraz określone ustawami dotacje i subwencje, a także z innych niż kredyty bankowe, na podstawie art. 38 ust. 1 pkt 3 i ust. 2 pkt 4 stanowi bezwarunkową podstawę odrzucenia sprawozdania Partii. Przestrzeganie tej regulacji ustawy o partiach politycznych racjonalny ustawodawca uznał za na tyle fundamentalne i mające znaczenie dla finansowania partii politycznych, za odgrywające tak istotną rolę dla zapewnienia pluralizmu politycznego, że jego naruszenie wskazał jako to, które obligatoryjnie przesądza o odrzuceniu sprawozdania finansowego partii, bez względu na to, w jakiej kwocie środki przyjęła partia polityczna z niedozwolonego źródła, czy naruszenie to wynikało z nieświadomości osoby odpowiedzialnej za finanse partii, czy było zawinione, czy też nie. Nie pozostawia wątpliwości, że Państwowa Komisja Wyborcza obowiązana jest odrzucić sprawozdanie partii w razie potwierdzenia faktu przyjmowania lub pozyskiwania przez partię środków ze źródeł innych niż wymienione w art. 24 ust. 1 ustawy o partiach politycznych i ewentualnie z innych niż kredyty bankowe, o których jest mowa w art. 24 ust. 7 tej ustawy, niezależnie od ich wysokości i niezależnie od okoliczności, w jakich zostały przyjęte lub pozyskane. Przepis ten nie

pozostawia żadnego pola do uznaniowości i miarkowania sankcji do wagi błędów popełnionych w sprawozdaniu finansowym partii (por. także postanowienie Sądu Najwyższego z 23 kwietnia 2002 r., III SW 4/02). Podjęcie przez Państwową Komisję Wyborczą innego rozstrzygnięcia w tej sprawie niż jednoznacznie wynikające z przywołanych regulacji ustawy o partiach politycznych narażałoby ją na zarzut działania niezgodnego z prawem.

Ponadto także przyjmowanie wartości niepieniężnych z naruszeniem art. 25 ust. 4a w związku z ust. 1 ustawy o partiach politycznych oraz gromadzenie środków finansowych poza rachunkiem bankowym partii z naruszeniem przepisów art. 24 ust. 8 tej ustawy, na podstawie art. 38a ust. 1 pkt 3 w związku z ust. 2 pkt 3, 4 i 7 oraz z ust. 1 pkt 2 lit. a tego aktu prawnego, stanowią przesłanki do odrzucenia jej sprawozdania finansowego, jeśli łączna wartość środków i wartości niepieniężnych przyjętych przez Partię i gromadzonych przez nią (środki pieniężne) z naruszeniem wskazanych wyżej przepisów ustawy o partiach politycznych przekroczyła 1% ogólnej kwoty jej przychodów. Te przywołane wyżej regulacje prawne odrzucenie sprawozdania finansowego partii politycznej uzależniają wyłącznie o stosunku środków pozyskanych niezgodnie z prawem do ogólnej kwoty przychodów partii. Po przekroczeniu progu 1% również ta regulacja ma charakter kategoriyczny i nie pozostawia Państwowej Komisji Wyborczej swobody decyzji w tej kwestii, np. uwzględniania tego, czy naruszenie prawa nastąpiło w sposób umyślny, czy też z powodu nieznajomości przepisów. Jak stwierdził Sąd Najwyższy, skoro zgodnie z art. 25 ust. 1 (także w związku z ust. 4a ustawy o partiach politycznych), partia może pozyskiwać środki finansowe (oraz wartości niepieniężne) jedynie od obywateli polskich mających stałe miejsce zamieszkania na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, to ich przyjęcie od podmiotu innego niż osoba spełniająca te kryteria narusza powołany przepis, co według art. 38a ust. 1 pkt 3 i ust. 2 pkt 4 i 7 w związku z ust. 1 pkt 2 lit. a ustawy o partiach politycznych, stanowi jednoznaczną podstawę do odrzucenia sprawozdania partii (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 17 września 2004 r., III SW 39/04 i III SW 44/04).

Podkreślić jeszcze raz należy, że w tego typu sytuacjach regulacje prawne nie pozostawiają żadnej swobody działania Państwowej Komisji Wyborczej. Narzucają konkretny tryb jej postępowania oraz sposób jego zakończenia. Podjęcie przez Państwową Komisję Wyborczą innego rozstrzygnięcia niż wynikające z art. 38a ust. 1 pkt 3 i art. 38a ust. 2 pkt 3, 4 i 7 ustawy o partiach politycznych narażałoby ją na zarzut działania niezgodnego z prawem. Państwowa Komisja Wyborcza, zgodnie z

zasadą praworządności (legalizmu) wyrażoną w art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, działa zaś na podstawie i w granicach prawa powszechnie obowiązującego, respektując jego przepisy. Przepisy prawa określające zadania i obowiązki Państwowej Komisji Wyborczej nie tylko stanowią kompetencję do działania, lecz są także źródłem nakazów i zakazów wyznaczających ramy prawne ich działania. Celem zasady legalizmu jest bowiem przeciwdziałanie dowolności i arbitralności działania organów państwa oraz możliwość kontroli w oparciu o kryterium zgodności z obowiązującym prawem.

Trzeba także wyraźnie zaznaczyć, że obowiązek prawny wykazania, poprzez przedstawienie rzetelnej dokumentacji finansowej, w tym odpowiednich dowodów i wyjaśnień potwierdzających, że wszystkie środki finansowe pozyskane zostały przez partię w sposób zgodny z obowiązującym prawem, spoczywa na partii politycznej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 8 marca 2005 r., III SW 3/05). Obowiązku tego partia polityczna KUKIZ15 nie wypełniła. Odpowiednio prowadzona i ujawniona dokumentacja, głównie finansowo-księgowa, oraz sporządzone na jej podstawie sprawozdanie finansowe są jednymi z najistotniejszych przejawów jawności finansowania partii politycznych, będącej elementem prawidłowego funkcjonowania ustroju demokratycznego (postanowienie Sądu Najwyższego z 4 sierpnia 2006 r., III SW 11/06), znajdującej swoje umocowanie w art. 11 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Co ważne, jawność ta nie powinna ograniczać się wyłącznie do przedkładania sprawozdań finansowych partii politycznych do badania właściwym do tego organom, ale powinna umożliwiać zapoznanie się z gospodarką finansową prowadzoną przez partie każdemu zainteresowanemu (np. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 27 czerwca 2013 r., I OSK 513/13; oraz z 18 grudnia 2014 r., I OSK 687/14; a także wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 20 grudnia 2016 r., II SAB/Wa 590/16). Z konstytucyjnej zasady jawności finansowania partii politycznych, która znajduje swoje częściowe powtórzenie w art. 23a ustawy o partiach politycznych, wynika zatem zakaz utajniania finansów partyjnych oraz odpowiadający mu nakaz ujawniania informacji finansowych o działalności partii (zob. Mirosław Granat (red.), *Ustawa o partiach politycznych. Komentarz*, Warszawa 2020).

Sprawozdanie Partii KUKIZ15 podlega zatem odrzuceniu albowiem zaistniały niezbędne do tego przesłanki. Jest to tym bardziej ważne, że zgodnie z orzecnictwem Sądu Najwyższego, partia polityczna jest wręcz zobowiązana

do rygorystycznego przestrzegania prawa (postanowienie Sądu Najwyższego z 2 września 2005 r., III SW 9/05). Każda z nich, tj. wynikająca zarówno z art. 38a ust. 2 pkt 4 ustawy o partiach politycznych, jak i z jej art. 38a ust. 2 pkt 3 i 7, stanowi niezależną od siebie podstawę do jego odrzucenia.

Państwowa Komisja Wyborcza, odwołując się do orzecznictwa Sądu Najwyższego, podkreśla niezmiennie, że partia polityczna, stanowiąca jeden z podstawowych elementów demokratycznego państwa prawnego, nie występuje w obrocie cywilnoprawnym na zasadach tożsamyh z innymi podmiotami prawa. Wyjątkowość roli partii politycznych polega między innymi na tym, że są one nie tylko jedną z form obywatelskiego prawa do zrzeszania się, ale przede wszystkim formą organizacji politycznej, która wywiera wpływ na sprawowanie władzy. Zasadniczą funkcją partii jest funkcja publiczna, ściśle związana z władzą państwową. Partie, stanowiąc element systemu politycznego, są podstawową instytucją publicznego życia politycznego (M. Granat, Glosa do postanowienia składu 7 sędziów SN z dnia 1 października 2003, III SW 152/03, Przegląd Sejmowy Nr 5/2004). Ze względu na ich szczególny charakter nie mogą one być postrzegane jako zwykłe osoby prawne. Właśnie z tego względu przepisy prawa przyjęły wyraźnie restrykcyjną formułę regulacji w zakresie finansów i finansowania partii politycznych. W punkcie wyjścia jest reglamentacyjne ustalenie określonych uprawnień, form działalności czy finansowania partii, a nie jej liberalna swoboda jako uczestnika obrotu cywilnoprawnego (postanowienie Sądu Najwyższego z 17 września 2004 r., III SW 38/04). Zagwarantowana konstytucyjnie pozycja ustrojowo prawna partii politycznych sprzeciwia się także przyjęciu, że korzystają one – na równi z podmiotami prywatnoprawnymi – z wolności działalności gospodarczej (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 14 grudnia 2004 r., K 25/03), co wyklucza tezę o choćby „zbliżeniu” sytuacji partii politycznej do uczestników obrotu gospodarczego.

Z powyższego wynika także – co już zasygnalizowano wyżej – że Partia złożyła sprawozdanie sporządzone niezgodnie ze stanem faktycznym, czym naruszyła ustawowy obowiązek sprawozdawczy określony w art. 38 ust. 1 ustawy o partiach politycznych w związku z przepisami rozporządzenia Ministra Finansów w sprawie sprawozdania o źródłach pozyskania środków finansowych. Z jej sprawozdania nie wynikają bowiem faktyczne przychody Partii oraz wartości niepieniężne przez nią przyjęte w okresie sprawozdawczym. Niewątpliwie zatem Partia uchybiła także konstytucyjnej zasadzie jawności finansowania partii politycznych (art. 11 ust. 2), która

znajduje swoje częściowe powtórzenie w art. 23a ustawy o partiach politycznych, z której to jawności wynika zakaz utajniania finansów partyjnych oraz odpowiadający mu nakaz ujawniania informacji finansowych o działalności partii (zob. Mirosław Granat (red.), Ustawa o partiach politycznych. Komentarz, Warszawa 2020). Te uchybienia, zgodnie z art. 38a ust. 2 i 3 ustawy o partiach politycznych, nie stanowią jednak przesłanek do odrzucenia sprawozdania Partii.

Ponadto partia polityczna KUKIZ15 w okresie sprawozdawczym nie dopełniła obowiązku prowadzenia na jej stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej rejestru wpłat od osób fizycznych w kwocie przekraczającej w jednym roku 10 000 zł, z wyłączeniem składek członkowskich, o którym jest mowa w art. 25 ust. 6 - 3 ustawy o partiach politycznych, oraz rejestru umów, będącego zbiorczym zestawieniem informacji o umowach zawartych przez partię polityczną, o którym jest mowa w art. 27a tej ustawy. Partia nie widnieje bowiem na liście podmiotów zarejestrowanych na <https://www.gov.pl/web/bip>. Także te uchybienia, na podstawie ustawy o partiach politycznych, nie stanowią przesłanek do odrzucenia sprawozdania finansowego Partii.

Mając na uwadze analizę sprawozdania Partii za 2024 r. oraz nieudzielenie przez Partię odpowiedzi na pytania skierowane do niej przez Państwową Komisję Wyborczą, które to odpowiedzi miałyby fundamentalne znaczenie dla oceny legalności źródeł pochodzenia przyjętych przez nią środków finansowych, Państwowa Komisja Wyborcza, postanowiła jak w sentencji.

Od niniejszego postanowienia partii politycznej KUKIZ15 przysługuje prawo wniesienia skargi do Sądu Najwyższego, w terminie 7 dni od dnia doręczenia postanowienia.

Przewodniczący
Państwowej Komisji Wyborczej

Sylwester Marciniak